

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/79/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1522204030
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1522204030.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobcu: KASUM s. r. o., IČO: 46 544 364, Bratislava, Klincová č. 37/B, zastúpený: spoločnosťou VRBA & PARTNERS s.r.o., IČO: 35 918 225, Bratislava, Sliezska č. 9, za ktorú koná JUDr. Branko Vrba, proti žalovanému: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva Financí Slovenskej republiky, IČO: 00 151 742, Bratislava, Štefanovičova č. 5, o zaplatenie sumy 38.294,95 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 23. januára 2024, č.k. B5-12 C 24/2022-499, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 23. januára 2024, č.k. B5-12 C 24/2022-499, potvrdzuje.
- II. Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 23.1.2024, č.k. B5-12 C 24/2022-499, I. žalobu zamietol; II. žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 13.6.2022, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 38.294,95 € s príslušenstvom titulom náhrady vzniknutej škody. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 25.10.2012 podal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2012, v ktorom uviedol nadmerný odpočet v sume 24.929,31 €. Daňový úrad Bratislava u neho vykonal daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie september 2012, ktorá sa začala dňa 21.12.2012. O výsledku daňovej kontroly správca dane vyhotovil protokol č. XXXXXXXX/X/XXXXXXX/XXXX, zo dňa 19.3.2014. Na základe výsledkov zistených daňovou kontrolou správca dane rozhodnutím č. XXXXXXXX/XXXX, zo dňa 10.8.2015, mu určil rozdiel dane v sume 24.576,- € znížením nadmerného odpočtu zo sumy 24.929,31 € na sumu 353,31 €; rozhodnutie mu bolo doručené dňa 21.8.2015, voči ktorému podal odvolanie. Finančné riaditeľstvo svojim rozhodnutím č. XXXXXXXX/XXXX, zo dňa 26.11.2015, rozhodnutie Daňového úradu Bratislava potvrdilo. Na podklade správnej žaloby Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 5.10.2017, sp.zn. 6 S 11/2016, žalobu zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe jeho kasačnej sťažnosti rozsudkom zo dňa 27.3.2019, sp.zn. 10 Sžfk 10/2018, zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd Bratislava rozsudkom zo dňa 21.5.2020, sp.zn. 6 S 94/2019, zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva aj daňového úradu a vrátil ich na ďalšie konanie. Daňový úrad Bratislava, rozhodnutím č. XXXXXXXX/XXXX, zo dňa 6.5.2021, mu určil rozdiel dane v sume nadmerného odpočtu 0,- € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2012. Daňový úrad Bratislava mu priznal nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie september 2012 v sume 24.929,31 €, ktorý mu bol vrátený dňa 19.5.2021. Ďalej

dôvodil, že dňa 13.1.2022 zaslal žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím Daňového úradu Bratislava. Žalovaný mu listom zo dňa 16.5.2022, č. MF/XXXXXX/XXXX-XXX oznámil, že uplatnený nárok bol predbežne prerokovaný a je neopodstatnený. Nezákonným rozhodnutím, z titulu ktorého si uplatňuje nárok na náhradu škody bolo rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. XXXXXXXX/XXXX, ktoré bolo zrušené rozsudkom krajského súdu najmä z dôvodu, že daňové orgány nedostatočne zistili skutkový stav, svoje rozhodnutie neodôvodnili dostatočne a nevysporiadali sa s jeho podstatnými argumentmi. Poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.5.2011, sp.zn. 4 M Cdo20/2009 a zo dňa 30.4.2013, sp.zn. 6 Cdo 103/2011. Vydaním nezákonného rozhodnutia mu vznikla škoda z titulu výdavkov na právne zastupovanie v daňovom konaní vo výške 3.478,16 €, škoda z titulu udržiavania jeho obchodnej spoločnosti pri živote vo výške 20.914,09 € a škoda z úrokov z požičaných peňazí vo výške 13.902,70 €. Pokiaľ ide o výdavky na právne zastupovanie, príčinná súvislosť je daná, nakoľko jedinou príčinou pokračovania konaní na Daňovom úrade Bratislava po vydaní a zrušení nezákonného rozhodnutia a s tým spojený vznik škody - trov, bolo nezákonné rozhodnutie. Ak by nebolo vydané, tieto úkony by neboli vykonané. Suma zodpovedá tarifnej odmene advokáta podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. za sedem úkonov právnej služby vykonaných po 21.5.2020. Rovnako je daná príčinná súvislosť medzi škodou z udržiavania obchodnej spoločnosti pri živote a nezákonným rozhodnutím, pretože spoločnosť bola udržiavaná pri živote výlučne z dôvodov prebiehajúcich konaní. Po vydaní nezákonného rozhodnutia podnikateľskú činnosť už nevykonával, nakoľko mu to z dôvodu zadržania nadmerného odpočtu DPH neumožňovala finančná situácia. Vykonával podnikateľskú činnosť obchodovaním s cukrom. Počas podnikania nemal žiadne podozrenie, že by bol zapojený do podvodnej schémy typu kolotoč. O svojom zapojení sa dozvedel až z daňových kontrol. Po zistení ihneď ukončil svoje podnikanie na Slovensku a mal v úmysle dať spoločnosť do likvidácie a požiadať o výmaz z obchodného registra. Tento zamýšľaný postup v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia daňového úradu nebol možný z dôvodu, že viedol voči daňovému úradu konanie, v ktorom sa domáhal zrušenia rozhodnutia daňového úradu, aby sa domohol svojich majetkových práv. Počas rozhodného času musel byť udržiavaný pri živote a musel platiť fixné náklady spojené so svojou existenciou, a to účtovné služby v sume 15.710,44 € a výdavky na existenciu sídla v sume 5.203,65 €. Dňa 16.5.2012 uzatvoril s p. V. D. zmluvu o pôžičke, na základe ktorej mu bola dňa 17.5.2012 poskytnutá pôžička v sume 750.000,- CZK. Jej účelom bolo získanie kapitálu na obchodovanie s cukrom. Po vydaní rozhodnutia daňového úradu poskytnutú pôžičku potreboval už len výlučne na krytie nákladov spojených s existenciou spoločnosti a nákladov spojených s domáhaním sa vrátenia nadmerného odpočtu DPH. Nemohol pôžičku vrátiť, keďže nemohol objektívne vedieť, aké budú celkové náklady spojené s uplatňovaním jeho práv voči daňovým orgánom. Úroková sadzba bol dohodnutá v sadzbe 1,5 % z dlžnej sumy za mesiac, neskôr bola znížená na sadzbu 1 % z dlžnej sumy za mesiac, t. j. 12 % ročne. Platbou zo dňa 13.12.2013 splatil časť pôžičky vo výške 200.000,- CZK. Má nárok na náhradu škody vo výške úrokov, ktoré mu vznikli v rozhodnom čase, teda úrok vo výške 1 % mesačne zo sumy 550.000,- CZK od 10.8.2015 do 6.5.2021. Skutočnosť preukázal výpismi z účtu, z ktorých je zrejmé, že finančné prostriedky vo výške uplatňovanej náhrady škody reálne vynaložil na platenie úrokov veriteľke. Príčinná súvislosť je daná, pretože mal v úmysle dať spoločnosť do likvidácie a vrátiť pôžičku, čím by zanikla jeho povinnosť platenia úrokov v rozhodnom čase.

2. Vo veci nariadil súd prvej inštancie pojednávanie, vykonal dokazovanie vyjadreniami právneho zástupcu žalobcu a žalovaného, oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi a zistil nasledovný skutkový stav. Právny zástupca žalobcu uviedol, že sa pridrižiava žaloby. Rozhodnutím daňového úradu o nepriznaní DPH žalobcovi za obdobie september 2012 bola spôsobená škoda, rozhodnutie bolo pre nezákonnosť zrušené. Žalobca mal vôľu ukončiť podnikanie, nemohol tak urobiť pre nezákonnosť rozhodnutia správcu dane a následného konania. V súvislosti s uvedeným vznikali žalobcovi náklady na prevádzkovanie spoločnosti, aj náklady konania. Žalobca bol zastúpený právnym zástupcom už pred podaním správnej žaloby. Pokiaľ ide o tvrdenie, že žalobca mohol zrušiť spoločnosť vyhlásením konkurzu a pokračovať v daňových konaniach, toto je iracionálne, keďže vyhlásením konkurzu by oprávnenie konať za spoločnosť prešlo na správcu a žalobca by nemohol na základe vlastného rozhodnutia podať žalobu na súd. Tiež získaná DPH by podľahla konkurzu. Žalovaný tvrdil, že samotná existencia nezákonného rozhodnutia nezakladá nárok na náhradu škody. Pokiaľ ide o uplatnené trovy, tieto vznikli až po zrušení nezákonného rozhodnutia a nie sú v príčinnej súvislosti s jeho existenciou. Žalobca ani nepreukázal úhradu týchto trov. Pokiaľ ide o náklady s udržiavaním spoločnosti pri živote, ak sa žalobca rozhodol, že ďalej podnikat' nechce, bolo to jeho rozhodnutie. Viest' účtovníctvo a mať sídlo bolo jeho zákonnou povinnosťou. Žalobca nevyužil možnosť znížiť si svoju daň. Pri úrokoch z

požičaných peňazí absentuje príčinná súvislosť, keďže pôžička bola žalobcovi poskytnutá v máji 2012 a rozhodnutie daňového úradu bolo vydané až v auguste 2015. Uplatnené úroky z omeškania v konaní mali byť uplatnené ako občianskoprávny nárok. Podanú žalobu považuje za nedôvodnú, navrhol ju zamietnuť v celom rozsahu. Prvoinštančný súd zistil, že výzvou zo dňa 19.3.2014 vyzval Daňový úrad Bratislava žalobcu na vyjadrenie sa k zisteniam zisteným v protokole z daňovej kontroly, na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti. K výzve bol pripojený aj protokol z daňovej kontroly u žalobcu č. XXXXXXXX/X/XXXXXXXX/XXXX, predmetom kontroly bolo zdaňovacie obdobie - september 2012. Na základe vykonanej daňovej kontroly vydal Daňový úrad Bratislava dňa 10.8.2015 rozhodnutie č. XXXXXXXX/XXXX, ktorým určil platiteľovi dane z pridanej hodnoty rozdiel dane v sume 24.576,- € na dani z pridanej hodnoty za obdobie september 2012. Daňový úrad znížil nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie september 2012 zo sumy 24.929,31 € na sumu 353,31 €; nadmerný odpočet vo výške 353,31 € bol vrátený podľa § 79 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z. Na základe odvolania žalobcu vydalo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutie zo dňa 26.11.2015, č. XXXXXXXX/XXXX, ktorým napadnuté rozhodnutie Daňového úradu Bratislava potvrdilo. Dňa 26.1.2016 podal žalobca v zastúpení právnym zástupcom VRBA & PARTNERS s.r.o. na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu, proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu. Podanou žalobou sa domáhal zrušiť rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky i Daňového úradu Bratislava. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 5.10.2017, č.k. 6 S 11/2016-196, podanú žalobu zamietol a žalovanému - Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, náhradu trov konania nepriznal; voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu na súd kasačnú sťažnosť zo dňa 5.12.2017. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 27.3.2019, sp.zn. 10 Sžfk 10/2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 6 S 11/2016-196, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 21.5.2020, č.k. 6 S 94/2019-287, napadnuté rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. XXXXXXXX/XXXX a rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. XXXXXXXX/XXXX, zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a žalobcovi voči žalovanému priznal právo na úplnú náhradu trov konania. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu zaslal Daňovému úradu Bratislava dňa 10.12.2020 vyjadrenie k postupu daňového úradu a ďalšie vyjadrenie do daňového konania dňa 9.4.2021. Zo zápisníc o ústnom pojednávaní či o vykonaní úkonu na Daňovom úrade v Bratislave zo dňa 14.10.2020, dňa 23.11.2020, dňa 31.3.2021 a dňa 27.4.2021 vyplýva, že žalobcu zastupoval v danom období právny zástupca - advokátska kancelária VRBA & PARTNERS, ktorý ho zastupoval v konaní pred daňovým úradom. Dňa 6.5.2021 vydal Daňový úrad Bratislava rozhodnutie č. XXXXXXXX/XXXX, ktorým určil žalobcovi rozdiel dane v sume nadmerného odpočtu 0,- € za zdaňovacie obdobie september 2012. Daňový úrad priznal nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie september 2012 v sume 24.929,31 €. Kladný rozdiel medzi nadmerným odpočtom priznaným vo vyubovacom konaní a nadmerným odpočtom vráteným do desiatich dní od skončenia daňovej kontroly predstavuje sumu 24.576,- €. Dňa 31.1.2022 požiadal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím Daňového úradu Bratislava. Žalobca škodu špecifikoval ako škodu z titulu výdavkov na právne zastúpenie v daňovom konaní vo výške 3.478,16 €, škodu z titulu udržiavania spoločnosti pri živote v sume 20.914,09 € a škodu z úrokov z požičaných peňazí v sume 13.902,70 €; celková výška škody tak bola žalobcom vyčíslená na sumu 38.294,95 €. Žalovaný o predbežnom prerokovaní nároku informoval žalobcu listom zo dňa 16.5.2022, č. MF/XXXXXXXX/XXXX-XXX tak, že nárok považuje za neopodstatnený, nakoľko nie sú splnené podmienky na náhradu škody voči štátu. Žalobca predložil faktúry vystavené spoločnosťami VGD - AVOS AUDIT s.r.o. a VGD SLOVAKIA, s.r.o. za obdobie od augusta 2015 do mája 2021, podľa ktorých boli žalobcovi v danom období vyúčtované služby za vedenie účtovníctva a administratívne náklady. Dňa 16.5.2012 uzatvoril žalobca ako dlžník a V. D. ako veriteľ zmluvu označenú ako „Smlouva o půjčce“, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi čiastku v sume 750.000,- Kč. Podľa čl. I zmluvy, dlžník túto pôžičku prijíma a zaväzuje sa ju vrátiť na požiadanie do štyroch mesiacov od doručenia výzvy k vráteniu, najneskôr do dvoch rokov od poskytnutia pôžičky podľa čl. II zmluvy, ak nebude o vrátenie pôžičky požiadaný skôr. Podľa čl. III prvá a druhá veta zmluvy, veriteľ a dlžník týmto dojednávajú úroky z požičanej čiastky vo výške 1,5 % mesačne. Úroky je dlžník povinný veriteľovi počínajúc dňom 1.6.2012 platiť mesačne tak, že za každý kalendárny mesiac zaplatí dlžník veriteľovi úroky v dojednanej výške, keď ich splatnosť bude vždy prvého dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Spoločne s uvedenou zmluvou uzatvorili strany v rovnakom postavení a M. C. ako „aval“ zmluvu označenú ako „Smlouva o vyplňovacím právu směnecném.“ Podľa výpisov z bankového účtu žalobcu vedeného v Komerční banke, a.s., za obdobie od roku 2012 do roku 2021, žalobca platil pravidelne svojmu veriteľovi p. D. platby na účet, označené ako úroky zo zmluvy o pôžičke. Z tabuľky webového

portálu finstat.sk, ktorú predložil žalovaný možno konštatovať nárast zisku žalobcu za obdobia 2021 a 2022, nakoľko v predchádzajúcich obdobiach 2018 až 2020 dosahoval záporné výsledky. Z faktúr č. XXXXXXXX, č. XXXXXXXX, č. XXXXXXXX, vystavených od decembra 2020 do októbra 2021 vyplýva, že právny zástupca žalobcu fakturoval žalobcovi poskytnuté právne služby v konaní pred daňovým úradom v novembri 2020 a následne v roku 2021. Z výpisov pohybov na bežnom účte žalobcu vedenom v U. H., a.s., za obdobie od 1.1.2015 do 20.12.2023 mal preukázané, že žalobca v danom období uhrádzal platby označené ako „právne služby“, „právne poradenstvo“ alebo „D. právne služby“, ako aj platby označené ako „účtovníctvo“ či „registračné sídlo.“ Žalobca predložil účtovné závierky za obdobia od roku 2015 do roku 2022, z ktorých vyplýva, že žalobca od roku 2015 pravidelne dosahoval negatívny výsledok hospodárenia za účtovné obdobie po zdanení. Žalobca v priebehu rokov navýšil svoj obežný majetok aj hodnotu krátkodobých pohľadávok a každoročne hospodáril s kladnou hodnotou aktív na finančných účtoch a stabilne dosahoval plusové hodnoty v hodnote vlastného imania.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1 písm. a/, ods. 2, § 4 ods. 1 písm. d/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, ods. 2, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1, ods. 3, § 25 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 137 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.), dôvodiac nedôvodnosťou žaloby. Uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že dňa 10.8.2015 vydal Daňový úrad Bratislava rozhodnutie č. XXXXXXXX/XXXX, ktorým správca dane určil žalobcovi rozdiel dane v sume 24.576,- € znížením nadmerného odpočtu na sumu 353,31 €, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Finančného riaditeľstva č. XXXXXXXX/XXXX, zo dňa 26.11.2015. Voči rozhodnutiu Finančného riaditeľstva podal žalobca dňa 25.1.2016 správnu žalobu na Krajský súd v Bratislave, ktorý rozsudkom zo dňa 5.10.2017, sp.zn. 6 S 11/2016, žalobu zamietol. Na podklade kasačnej sťažnosti podanej dňa 5.12.2017 na Najvyšší súd Slovenskej republiky, tento súd rozsudkom zo dňa 27.3.2019, sp.zn. 10 Sžfk 10/2018, zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd Bratislava rozsudkom zo dňa 21.5.2020, sp.zn. 6 S 94/2019, zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky a rozhodnutie správcu dane a vrátil vec na ďalšie konanie. Daňový úrad Bratislava rozhodnutím č. 1007651/2021, zo dňa 6.5.2021, priznal žalobcovi nadmerný odpočet za obdobie september 2012 v sume 24.929,31 €, ktorý bol žalobcovi vrátený dňa 19.5.2021. Nebolo sporné ani to, že dňa 27.5.2022 bolo žalobcovi doručené stanovisko žalovaného zo dňa 16.5.2022, č. I., ktorým žalovaný žalobcovi na podklade jeho žiadosti oznámil, že uplatnený nárok žalobcu bol predbežne prerokovaný a žalovaný ho považuje za neopodstatnený. Sporné medzi stranami bolo, či škoda ktorú si žalobca uplatnil je škodou v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, nakoľko žalovaný poukazoval, že nezákonné rozhodnutie v danom prípade absentuje, teda či v dôsledku vydaného nezákonného rozhodnutia by mohol mať žalobca nárok na náhradu vyčíslených trov právneho zastúpenia, nákladov na udržiavanie spoločnosti pri živote a úrokov z požičaných peňazí. Sporné tiež bolo, či si žalobca správne uplatnil úrok z omeškania vo výške 9 % ročne podľa predpisov obchodného práva. Prvoinštančný súd konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nezákonného rozhodnutia vydaného Daňovým úradom v Bratislave. Zodpovednosť za škodu, ktorú spôsobil štát pri výkone verejnej moci je absolútnou objektívnou zodpovednosťou, teda je daná bez ohľadu na zavinenie a možnosti liberácie, ktorej sa v prípade splnenia všetkých zákonných podmienok, nemožno voči poškodenému subjektu zbaviť. V prípade škody uplatnenej titulom nezákonného rozhodnutia vydaného orgánom verejnej moci je podmienkou zmena alebo zrušenie právoplatného rozhodnutia pre nezákonnosť. Otázkou nezákonnosti rozhodnutia pritom nemožno v spore o náhradu škody posudzovať ani ako predbežnú a súd vychádza len z toho, či rozhodnutie bolo v konaní zrušené alebo zmenené na základe mimoriadneho opravného prostriedku. Uvedené je prvotným predpokladom pre úspešné uplatnenie nároku v konaní pred súdom. V danom prípade bol uvedený predpoklad splnený, keďže rozhodnutie Daňového úradu v Bratislave zo dňa 10.8.2015, č. XXXXXXXX/XXXX, bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.5.2020, č.k. 6 S 94/2019-287, v ktorom krajský súd konštatoval, že žalobcovi bolo odopreté jeho právo na odpočítanie DPH z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu daňovými orgánmi. Ďalším predpokladom, ktorý je nevyhnutným na uplatnenie nároku na náhradu škody, za ktorú zodpovedá štát, v konaní pred súdom, je potreba predbežného prerokovania nároku subjektom, ktorý poškodený označil ako zodpovedný subjekt za spôsobenú škodu. Jedine za predpokladu, že nárok bol orgánom predbežne prerokovaný a príslušný orgán oznámi poškodenému, že jeho nárok neuspokojí, až následne sa môže poškodený domáhať uspokojenia nároku na súde, a to len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Aj uvedený predpoklad bol v danom prípade splnený, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca sa obrátil na žalovaného so

žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku listom zo dňa 31.1.2022, v ktorom sa rozsah uplatneného nároku i titul uplatneného nároku stotožňuje s rozsahom a titulom nároku, ktorý tvoril obsah podanej žaloby v tejto veci. Listom zo dňa 16.5.2022, č. MF/XXXXXX/XXXX-XXX, žalovaný žalobcovi oznámil, že jeho nárok predbežne prerokoval a považuje ho za neopodstatnený. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že pri škode spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom sa v zmysle ustanovenia § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. poškodenému uhrádza skutočná škoda reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť za účelom uvedenia veci do predošlého stavu a ušlý zisk, ktorý možno charakterizovať ako ujmu spočívajúcu v tom, že u poškodeného nepríde v dôsledku škodovej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, aj keď sa to s ohľadom na pravidelný chod vecí dalo očakávať. Dôkazné bremeno v konaní o náhradu škody podľa citovaného zákona zaťažuje poškodeného, t. j. žalobcu, ktorého povinnosťou je ako poškodeného v konaní preukázať súčasnú existenciu troch základných predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a to: existenciu nezákonného rozhodnutia; existenciu škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Žalobca svoj uplatnený nárok na náhradu škody rozdelil do troch samostatných oblastí, s ktorými sa osobitne vysporiadal. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli v daňovom konaní v období od 21.5.2020 do 9.4.2021, za celkom sedem úkonov právnej služby v celkovej výške 3.478,16 €, pričom poukazoval, že ak by nezákonné rozhodnutie nebolo vydané, resp., ak by daňový orgán vydal zákonné rozhodnutie na prvýkrát, tieto úkony by neboli vykonané a žalobca by nemal výdavky spojené s právnym zastúpením. Prvoinštančný súd konštatoval, že ustanovenie § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. pripúšťa, že náhrada škody môže zahŕňať aj vynaložené trovy konania. Presne však stanovuje predpoklady, aké trovy je možné začleniť do náhrady škody. Uvedené zákonné ustanovenie za také považuje trovy konania, ktoré boli vynaložené v rámci konania, v ktorom došlo k vydaniu protiprávneho rozhodnutia či k nesprávnemu úradnému postupu a trovy vzniknuté v konaní, v ktorom bolo protiprávne rozhodnutie zrušené. Zároveň pre oba prípady patrí všeobecný predpoklad, že tieto trovy musia byť zároveň účelne vynaložené. Zákon tak presne stanovuje, ktoré trovy konania je potrebné zahrnúť do náhrady škody. Obdobne v dôvodovej správe k zákonu č. 514/2003 Z.z. je uvedené: „Návrh zákona na rozdiel od platnej právnej úpravy obsahuje podrobnú úpravu týkajúcu sa odškodňovania trov konania, ktoré boli vynaložené v rámci konania, pri ktorom došlo k vydaniu protiprávneho rozhodnutia či k nesprávnemu úradnému postupu. Náhrada trov konania je v navrhovanom zákone výslovne zahrnutá do náhrady škody. V zmysle navrhovaného znenia budú trovy konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané protiprávne rozhodnutie alebo rozhodnutie o zadržaní, väzbe, treste alebo ochrannom opatrení a v konaní, v ktorom bolo protiprávne rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné konanie zastavené alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu súčasťou náhrady škody.“ Pokiaľ zákon teda počíta s náhradou trov konania, ktoré účelne vznikli v konaní, pri ktorom došlo k vydaniu protiprávneho rozhodnutia a v konaní, v ktorom bolo protiprávne rozhodnutie zrušené, nemožno uvedené zákonné predpoklady rozšíriť o trovy konania, ktoré vznikli v konaní po zrušení nezákonného rozhodnutia. Úlohou náhrady škody je uviesť veci do predošlého stavu, teda do stavu, ako keby nikdy k škode nedošlo, to znamená do stavu, pred vydaním nezákonného rozhodnutia. Zákon uvádza, že poškodený má mať nárok na náhradu tých trov, ktoré vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané protiprávne rozhodnutie a v konaní, v ktorom bolo takéto rozhodnutie zrušené. Poškodenému by sa tak mala priznať náhrada trov vynaložených v takých konaniach, kde účelne uplatňoval a bránil svoje práva v čase, kedy buď nezákonné rozhodnutie ešte nebolo vydané a napriek tomu, že žalobca aktívne v prospech ochrany svojich práv vystupoval, tieto boli porušené nezákonným rozhodnutím, čo malo za následok, že svoje práva bránil márne, alebo následne v konaní, kde sa domáhal nápravy takto vzniknutého protiprávneho stavu. Z uvedeného je zrejmé, že trovy, ktoré vznikli v konaní až po týchto udalostiach, nie sú v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Zrušením nezákonného rozhodnutia sa dosiahla náprava protiprávneho stavu, nakoľko týmto momentom sa na také rozhodnutie hľadí ako na neexistentné. Ak bolo nezákonné rozhodnutie zrušené rozhodnutím krajského súdu zo dňa 21.5.2020 a žalobca si uplatnil trovy daňového konania vzniknuté až od tohto dátumu, teda v čase, kedy protiprávne rozhodnutie už bolo zrušené, je nepochybné, že takéto trovy konania nemožno považovať za trovy vzniknuté v konaní, v ktorom bolo vydané protiprávne rozhodnutie, nakoľko v daňovom konaní po 21.5.2020 bolo vydané nové a zákonné rozhodnutie a nemožno ich považovať ani za trovy konania, ktoré vznikli v konaní, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, keďže nesporne vznikli až po jeho zrušení. Považoval za mylnú domnienku žalobcu, že náprava protiprávneho stavu bola dosiahnutá až priznaním uplatneného nadmerného odpočtu DPH rozhodnutím Daňového úradu Bratislava zo dňa 6.5.2021, č. XXXXXXXXXX/XXXX. Ako už uviedol, zmyslom náhrady skutočnej škody je úhrada nákladov nevyhnutných na

navrátenie vecí do pôvodného stavu, teda do času pred vydaním nezákonného rozhodnutia. Vydaním rozhodnutia Daňového úradu Bratislava dňa 6.5.2021 však vznikol nový právny stav, ktorý nemožno stotožňovať so zmyslom a účelom náhrady škody. Vzhľadom na uvedené vzhliadol žalobcom uplatnenú náhradu škody spočívajúcu v náhrade trov právneho zastúpenia, ktoré vznikli žalobcovi v daňovom konaní po zrušení nezákonného rozhodnutia, ako nedôvodnú. Keby aj uznal argumentáciu žalobcu, že konanie pred vydaním nezákonného rozhodnutia aj po jeho zrušení je jedno a to isté konanie, nakoľko sa týka tých istých strán a toho istého predmetu konania, aj v takom prípade by absentoval druhý predpoklad pre priznanie trov ako škody, a to ich účelnosť. Ak po zrušení rozhodnutia postupoval správny orgán v súlade so zákonom a vydal zákonné rozhodnutie, nemožno trovy právneho zastúpenia vynaložené v tejto časti konania považovať za účelné. Nezákonné rozhodnutie daňového orgánu, ktorým došlo k porušeniu práv žalobcu bolo v čase, kedy právny zástupca žalobcu prevzal právne zastúpenie, teda dňa 21.5.2020 už zrušené, pričom v novom konaní bol daňový orgán viazaný právnym názorom krajského súdu. V období, za ktoré si žalobca uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia ako vzniknutej škody, už napadnuté rozhodnutie Daňového úradu Bratislava právne neexistovalo, čím bol napravený protiprávny stav. Ak ešte len vtedy bolo právnenmu zástupcovi udelené plnomocenstvo na zastupovanie v daňovom konaní (ktoré skončilo vydaním zákonného rozhodnutia), nemohlo byť v príčinnej súvislosti s v tom čase už neexistujúcim a zrušeným rozhodnutím a nemohlo byť ani účelné, pretože následné konanie i rozhodnutie správneho orgánu bolo v súlade so zákonom. Náprava protiprávneho stavu bola dosiahnutá zrušením nezákonného rozhodnutia a nie až v momente, keď bol žalobcovi novým rozhodnutím priznaný nadmerný odpočet DPH. Ďalej si žalobca uplatnil náklady na udržanie spoločnosti pri živote, ktoré mali pozostávať z nákladov na účtovné služby celkovo vo výške 15.710,44 € a nákladov na existenciu sídla spoločnosti vo výške 5.203,65 €, ktoré mu vznikli v období od 10.8.2015 do 6.5.2021. Vznik uvedených nákladov žalobca v konaní preukazoval vystavenými faktúrami a výpismi z bankových účtov. Žalobca v tejto súvislosti argumentoval, že keby nebolo v daňovom konaní vydané nezákonné rozhodnutie, už by ukončil podnikateľskú činnosť, pričom poukazoval na účtovné závierky spoločnosti, z ktorých malo byť zrejmé, že nevykonával žiadnu podnikateľskú aktivitu. Tvrdil, že jediným zmyslom existencie spoločnosti boli spory medzi ním a Daňovým úradom Bratislava. Súd prvej inštancie dôvodil, že povinnosť viesť účtovníctvo a mať sídlo patrí medzi základné zákonné povinnosti spoločnosti akou je žalobca (§ 4 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve a § 2 ods. 3 či § 110 ods. 1 písm. a/ Obchodného zákonníka). Žalobca je povinný mať sídlo a viesť účtovníctvo za celú dobu svojej existencie bez ohľadu na to, aké podnikateľské zámery spoločnosť má a aké aktivity vykonáva. Nie je v tomto zmysle rozhodujúce, či je zmyslom spoločnosti rozvíjať podnikateľskú činnosť a podnikateľsky expandovať, alebo je spoločnosť nečinná a vykonáva aktívne úkony smerujúce k jej zrušeniu a zániku. Uvedené povinnosti sa týkajú všetkých spoločností bez rozdielu. Tvrdenia žalobcu o tom, že keby nebolo vydané nezákonné rozhodnutie v roku 2015, v súčasnosti by spoločnosť už neexistovala, sa javia špekulatívne a sú čisto hypotetické, obzvlášť ak z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca si ešte v roku 2012 zobral pôžičku od p. Šašinkovej vo výške 750.000,- CZK, práve naopak, na získanie kapitálu na obchodovanie s cukrom, teda na rozvoj podnikateľskej činnosti. Žalobca v konaní nijako nepreukázal, že by buď v čase pred vydaním nezákonného rozhodnutia alebo kedykoľvek v čase po ňom, t. j. aj potom, ako bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, (čím mal byť podľa slov žalobcu naplnený účel jeho existencie), vykonával akékoľvek úkony, ktoré by bezprostredne smerovali k zrušeniu a zániku obchodnej spoločnosti. Takýmto dôkazom samé o sebe nie sú predložené účtovné závierky. Právny poriadok Slovenskej republiky nijako neobmedzuje, že právne existovať môžu len spoločnosti, ktoré aktívne vykonávajú svoju činnosť. Ak si spoločnosť plní svoje zákonné povinnosti a je riadne zapísaná v obchodnom registri, nič nebráni v jej existencii ani za okolností, že aktívne nepodniká na svojom relevantnom trhu. Aktívne podnikanie alebo naopak útlm činnosti spoločnosti je obchodným rozhodnutím vedenia spoločnosti. Nevzhliadol preto ako dôvodný nárok na náhradu škody, ktorá mala pozostávať z výdavkov za účtovné služby a výdavky na existenciu sídla spoločnosti, pretože tieto výdavky nevznikli žalobcovi v priamej príčinnej súvislosti s existenciou nezákonného rozhodnutia daňového úradu, ale sú jeho povinnými výdavkami počas celej doby existencie spoločnosti a vyplývajú priamo z príslušných právnych predpisov bez ohľadu na to, či spoločnosť zvažuje svoje zrušenie a zánik alebo naopak rozvoj podnikateľskej činnosti. Žalobca si ešte uplatnil škodu, ktorá predstavuje úroky z pôžičky poskytnutej mu p. V. D. na podklade zmluvy zo dňa 16.5.2012; malo ísť o úroky vo výške 1 % mesačne zo sumy 550.000,- CZK od 10.8.2015 do 6.5.2021. Prvoinštančný súd poukázal na časovú nesúvislosť s nezákonným rozhodnutím daňového úradu, keď pôžička bola žalobcovi poskytnutá na základe zmluvy zo dňa 16.5.2012, pričom nezákonné rozhodnutie bolo vydané dňa 10.8.2015. Žalobca teda prijal pôžičku slúžiacu na rozvoj svojej podnikateľskej činnosti viac ako tri roky pred vydaním nezákonného rozhodnutia. Žalobca uvádzal, že pôvodne mal v pláne

pôžičku využiť na investíciu do obchodovania s cukrom, avšak po vydaní nezákonného rozhodnutia slúžila už len na krytie nákladov spojených s existenciou spoločnosti a nákladov spojených s domáhaním sa vrátenia nadmerného odpočtu DPH. Uvedené tvrdenie žalobcu vyhodnotil ako účelové. Ak by mal žalobca skutočne záujem využiť získanú pôžičku ako investíciu do obchodovania s cukrom, nesporne by to za tri roky od jej poskytnutia vykonal. Dal do pozornosti čl. I zmluvy. Poskytnuté peňažné prostriedky mal žalobca vrátiť do štyroch mesiacov od doručenia výzvy k vráteniu, najneskôr však do dvoch rokov od jej poskytnutia. Z uvedeného je tak zrejmé, že pôžičku mal žalobca vrátiť najneskôr ešte v roku 2014. Neobstojí preto tvrdenie, že jej čiastku použil na krytie nákladov daňového konania. V čase, keď bol žalobca už povinný pôžičku vrátiť (najneskôr), ešte ani nemohol mať vedomosť, že bude v roku 2015 vydané nezákonné rozhodnutie daňového orgánu v jeho neprospech. Ak žalobca napriek svojim zmluvným povinnostiam poskytnutú pôžičku nesplatil ešte ani v roku 2015, sám porušil zmluvné povinnosti, na ktoré sa zaviazal a sám si svojim konaním spôsobil vznik škody s tým súvisiacej. V žiadnom prípade takúto škodu nemožno posúdiť ako súvisiacu s nezákonným rozhodnutím daňového úradu. Žalobca svoj uplatnený nárok navyše úročil úrokom z omeškania vo výške 9 % uplatneným podľa predpisov obchodného práva s odkazom na rozhodnutia Krajského súdu Košice sp.zn. 2 Co 208/2011, Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 17 Co 677/2013, Krajského súdu Bratislava sp.zn. 3 Co 612/2014 s tým, že je bežnou praxou súdov nárok uplatnený podľa zákona č. 514/2013 Z.z., posudzovať ako obchodnoprávny nárok. Prvoinštančný súd poukázal na ustanovenie § 25 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré jasne stanovuje, že právne vzťahy podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom. Tvrdenia žalobcu, že súdy bežne priznávajú daný nárok podľa predpisov obchodného práva sú mylné. Všetky rozhodnutia, ktoré žalobca označil sa v skutočnosti spravovali normami občianskeho práva a všetky sú z obdobia rokov 2011 až 2013. V tom čase bolo účinné znenie § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, že výška úrokov z omeškania bola o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná sadzba ECB. Uvedené znenie sa zmenilo až novelou č. 20/2013 Z.z., účinnou od 1.2.2013, pričom v prechodných ustanoveniach, § 10c bolo naďalej upravené, že ak záväzkový vzťah vznikol pred 1.2.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.1.2013 aj za dobu omeškania po 31.1.2013. Z uvedeného je tak zrejmé, že nárok na náhradu škody vyplývajúci zo zákona č. 514/2003 Z.z., bol vždy súdmi posudzovaný ako občianskoprávny nárok. Na základe uvedených skutočností, keď neposúdil uplatnené nároky žalobcu z titulu vzniknutej škody ako také, ktoré by boli v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím Daňového úradu Bratislava zo dňa 10.8.2015, č. XXXXXXXX/XXXX, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku a žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu.

3.2. O nároku na náhradu trov konania rozhodol právne podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, by mal nárok na plnú náhradu trov konania. Vzhľadom k tomu, že žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, bolo by neúčelné rozhodovať o nároku i výške trov konania, preto žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Nesúhlasil so záverom prvoinštančného súdu uvedenom v odôvodnení napadnutého rozsudku o nedôvodnosti jeho žaloby, nakoľko má za to, že ním uplatnené pohľadávky sú škodou, ktorej jediným dôvodom vzniku bolo vydanie nezákonného rozhodnutia (príчинná súvislosť). Ak by nezákonné rozhodnutie bolo v čase jeho vydania zákonné (už dňa 10.8.2015 rozhodnuté ako bolo rozhodnuté rozhodnutím Daňového úradu Bratislava č. XXXXXXXX/XXXX, zo dňa 6.5.2021, ktorým bolo daňové konanie zákonne a právoplatne ukončené), žiadne z uplatnených nákladov by nebol nútený vynaložiť. Je presvedčený, že sú splnené všetky podmienky pre vznik jeho nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Svoj uplatnený nárok na náhradu škody vo svojej žalobe rozdelil do troch samostatných oblastí, s ktorými sa prvoinštančný súd vysporiadal osobitne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, preto považuje za vhodné a účelné, aby aj štruktúra odvolania bola totožná. Ďalej sa vyjadril k existencii príčinnej súvislosti vo vzťahu ku každej oblasti. K nároku na náhradu škody spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia v daňovom konaní uviedol, že ustanovenie § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. je potrebné vykladať z materiálno-funkčného hľadiska tak, že vzniknutá škoda sa má týkať tých trov, ktoré vznikli jednak v (daňovom) konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a jednak v (správnom súdnom) konaní, v ktorom bol vydaný rozsudok Krajského súdu Bratislava zo dňa 21.5.2020, sp. zn. 6 S 94/2019, ktorým došlo k zrušeniu nezákonného rozhodnutia, a to v čase až do právoplatného skončenia týchto konaní. Dal do pozornosti v tejto súvislosti dôvodovú správu k citovanému zákonu s tým, že

nezákonné rozhodnutie zo dňa 10.8.2015 i zákonné rozhodnutie zo dňa 6.5.2021 boli vydané v tom istom daňovom konaní, ktorého subjekty a aj predmet bol totožný - „priznanie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie september 2012.“ Zrušujúcim rozhodnutím bolo nezákonné rozhodnutie zrušené a vrátené na opätovné prejednanie Daňovému úradu Bratislava (toto konanie nebolo ukončené nezákonným rozhodnutím). Preto všetky trovy právneho zastúpenia týkajúce sa daňového konania s vyššie uvedeným predmetom, boli vynaložené v tom istom konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie ako to uvádza § 18 ods. 1 zákon č. 514/2003 Z.z. V období od 21.5.2020 do 9.4.2021 by mu žiadne náklady spojené s jeho právnym zastupovaním v pokračujúcom daňovom konaní nevznikli, nakoľko by už od 10.8.2015 bolo rozhodnuté správne, nadmerný odpočet by mu bol vrátený a jeho spoločnosť by bola v tom čase už zrušená a vymazaná. Práve nezákonnosť nezákonného rozhodnutia (príčina) zapríčinila nutnosť vedenia dlhotrvajúceho daňového či správneho súdneho konania, čím mu vznikla škoda z titulu nákladov na právne zastúpenie (následok). Je preto nepochybné, že príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody z titulu nákladov na právne zastúpenie bola daná. Nestotožnil sa ani s dôvodmi uvedenými v bode 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pretože v zmysle citovaného zákona nie je možné okrem iného aj vzhľadom na osobitné okolnosti prejednávaného prípadu spočívajúce v ďalšom pokračovaní daňového konania (ktoré by sa v prípade vydania zákonného rozhodnutia včas, ukončilo už pred niekoľkými rokmi) vykladať tak, že vzniknutá škoda sa má limitovať práve z časového hľadiska len na tie trovy, ktoré vznikli v čase do vydania zrušujúceho rozhodnutia. To, že škoda (spočívajúca v trovách právneho zastúpenia) vznikla až po zrušení nezákonného rozhodnutia, ale v dôsledku toho, že nezákonné rozhodnutie bolo predtým vydané, nemá žiadny vplyv na príčinnú súvislosť medzi existenciou nezákonného rozhodnutia v minulosti a vznikom škody (z toho dôvodu) v budúcnosti. Nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v bode 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že úlohou náhrady škody je uviesť veci do predošlého stavu, teda do stavu, ako keby nikdy k škode nedošlo, do stavu pred vydaním nezákonného rozhodnutia, keďže uvedením veci do stavu, ako keby nikdy k škode nedošlo sa musí v danom prípade rozumieť uvedenie do takého stavu, ako keby zákonné rozhodnutie bolo vydané na prvýkrát, teda nie len zrušenie nezákonného rozhodnutia, ale aj jeho náprava vydaním zákonného rozhodnutia. Nezákonné rozhodnutie bolo vydané dňa 10.8.2015, zrušujúce rozhodnutie dňa 21.5.2020 a zákonné rozhodnutie až dňa 6.5.2021, pričom mu vznikali náklady spojené s dosiahnutím zákonného stavu - vrátenia jeho nadmerného odpočtu DPH priebežne aj po vydaní zrušujúceho rozhodnutia. Žalovaný (správne žalobca, poznámka odvolacieho súdu) má za to, že v priamej príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia boli aj vynaložené náklady, ktoré mu vznikli až do vydania zákonného rozhodnutia, nakoľko ak by bolo zákonné rozhodnutie vydané už dňa 10.8.2015, žiadne náklady by mu v období od 10.8.2015 do 6.5.2021 nevznikli. Dal do pozornosti, že nie je možné považovať za zákonné, že jeho peňažné prostriedky boli zadržované po dobu viac ako päť rokov. Takýto postup daňových orgánov nie je v súlade s princípmi daňovej kontroly; protiprávny stav trval až do 6.5.2021. Nie je dôvod na pochybnosti o tom, že náklady na právne zastúpenie boli ním účelne vynaložené, nakoľko iba využil svoje zákonné právo nechať sa zastúpiť advokátom, keďže v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia stratil dôveru v zákonné rozhodovanie daňového úradu. Vzhľadom na to, že bol v závere sporov úspešný a boli mu priznané práva, ktorých sa celý čas domáhal, trovy právneho zastúpenia boli účelne vynaložené. K nároku na náhradu škody spočívajúcej v nákladoch na udržanie spoločnosti pri živote dôvodil, že výšku náhrady tejto škody preukázal vystavenými faktúrami a výpismi z jeho bankových účtov. Domnieva sa, že je daná príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, nakoľko jeho obchodná spoločnosť (žalobca) bola udržiavaná „pri živote“ výlučne z dôvodu prebiehajúcich súdnych a daňových konaní, ktoré boli zapríčinené tým, že daňový úrad vydal nezákonné rozhodnutie. To dokazuje aj fakt, že v období po vydaní nezákonného rozhodnutia podnikateľskú činnosť už nevykonával, pretože mu to z dôvodu zadržania nadmerného odpočtu DPH neumožňovala jeho finančná situácia, ale najmä z dôvodu, ktorý v odvolaní opísal a ktorý sa týka jeho obchodnej činnosti, ako aj ukončenia jeho podnikateľskej činnosti. Je nepochybné, že nebyť nezákonného rozhodnutia, celý proces likvidácie a jeho následného zániku ako právneho subjektu by bol kratší o dobu od vydania nezákonného rozhodnutia do doby vydania zákonného rozhodnutia daňového úradu, na základe ktorého mu daňový úrad následne nadmerný odpočet priznal (ďalej pre čas, ktorý zodpovedá dĺžke uvedenej doby len „rozhodný čas“). Počas rozhodného času musel byť udržiavaný pri živote a existencii a musel platiť fixné náklady spojené so svojou existenciou, ktoré by neboli vznikli, ak by tu nebola potreba súdnych a následných daňových konaní za účelom zrušenia nezákonného rozhodnutia a následného priznania nadmerného odpočtu DPH novým zákonným rozhodnutím. Existencia týchto konaní je v priamej príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia a vznik nadmerných fixných nákladov za rozhodný čas je zase v priamej príčinnej súvislosti s existenciou konania o zrušení nezákonného

rozhodnutia a daňového konania o vydanie správneho zákonného rozhodnutia a teda je v priamej príčinnej súvislosti so samotným nezákonným rozhodnutím. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že „nevzhladol ako dôvodný nárok na náhradu škody, ktorá mala pozostávať z výdavkov za účtovné služby a výdavky na existenciu sídla spoločnosti a jeho tvrdenia o tom, že keby nebolo vydané nezákonné rozhodnutie v roku 2015, v súčasnosti by spoločnosť už neexistovala sa javia špekulatívne a sú čisto hypotetické, obzvlášť ak z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca si ešte v roku 2012 zobral pôžičku od p. Šašinkovej vo výške 750.000,- CZK práve naopak na získanie kapitálu na obchodovanie s cukrom, teda na rozvoj podnikateľskej činnosti.“ K uvedenému dôvodil, že nerozporuje, že tieto výdavky sú zákonnými výdavkami každého podnikateľa, dokonca to tvrdil v žalobe, ale ak by nezákonné rozhodnutie vydané nebolo a na základe neho neboli vedené konania, majetok jeho spoločnosti by sa o tieto náklady nezmenšil a likvidačný zostatok pre jeho spoločníka by bol vyšší. Bol vydaním nezákonného rozhodnutia donútený, aby ďalej existoval, keďže to bolo predpokladom pre to, aby sa mohol úspešne domôcť svojich práv, ktoré boli porušené Daňovým úradom Bratislava tým, že v rozpore so zákonom vydal nezákonné rozhodnutie. Z jeho doložených (a zverejnených) účtovných závierok bolo zrejmé, že nemal po vydaní nezákonného rozhodnutia už žiadne príjmy z podnikania a žiadnu podnikateľskú činnosť ani nevykonával. Úvaha, že spoločnosť by ďalej existovala, aj keby sa so štátom nesúdila o vydanie zákonného rozhodnutia a o vrátenie DPH, nemá žiadne logické a presvedčivé vysvetlenie. Príčinou ďalšej existencie spoločnosti bolo jedine nezákonné rozhodnutie a následná jeho snaha, aby sa domohol svojich práv, preto všetky náklady, ktoré musel vynaložiť v období od vydania nezákonného rozhodnutia do vydania zákonného rozhodnutia sú škodou, ktorá mu vznikla práve v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia. Finančné prostriedky získané pôžičkou si ponechal iba za účelom hradenia nákladov, aby mohol udržiavať spoločnosť pri živote a na úhradu nákladov spojených s dlhotrvajúcim vedením súdneho a daňového konania. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že nepreukázal, že by po zrušení nezákonného rozhodnutia vykonával kroky smerujúce k zrušeniu a zániku spoločnosti uviedol, že sa do dnešného dňa ešte stále domáha svojich práv z nezákonného rozhodnutia, čo potvrdzuje aj existencia tohto súdneho konania a tak nie je možné, aby došlo v tomto čase k jeho zániku a aby sa zároveň naďalej aktívne na súde domáhal svojich práv. Nemal objektívne ako viac preukázať jeho záujem na zrušení a výmaze spoločnosti. Jeho zápis v obchodnom registri nepreukazuje, že by naďalej skutočne vykonával svoju podnikateľskú činnosť, nemá niekoľko rokov žiadne tržby a dosahuje záporný hospodársky výsledok. Uvedené vyplýva aj z verejne dostupných informácií a kladný hospodársky výsledok za roky 2021 a 2022 bol dosiahnutý výlučne z dôvodu, že v týchto rokoch mu bolo vrátených viacero nadmerných odpočtov DPH. K nároku na náhradu škody spočívajúcej v úrokoch z poskytnutej pôžičky dôvodil, že finančné prostriedky vo výške uplatňovanej náhrady škody reálne vynaložil na platenie úrokov veriteľke. Príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody tu je jednoznačne daná, nakoľko ako už uviedol, mal v úmysle dať spoločnosť do likvidácie a vrátiť aj pôžičku, čím by zanikla jeho povinnosť platenia úrokov v rozhodnom čase. Nestotožnil sa so záverom prvoinštančného súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že tvrdenia žalobcu považuje za účelové s poukazom na „časovú nesúvislosť s nezákonným rozhodnutím daňového úradu, keď pôžička bola žalobcovi poskytnutá na základe zmluvy zo dňa 16.5.2012, pričom nezákonné rozhodnutie bolo vydané dňa 10.8.2015.“ Zopakoval, že účelom pôžičky bolo pôvodne získanie kapitálu na obchodovanie s cukrom. Po vydaní nezákonného rozhodnutia poskytnutú pôžičku potreboval už len výlučne na krytie nákladov spojených s existenciou spoločnosti a nákladov spojených s domáhaním sa vrátenia nadmerného odpočtu DPH. Peniaze z poskytnutej pôžičky v čase, keď ešte obchodoval, teda v čase do vydania nezákonného rozhodnutia naozaj využíval na obchodovanie s cukrom. Poskytnuté peniaze „točil“ pri vykonávaní obchodov, o čom svedčí aj fakt, že dňa 13.12.2013 časť peňazí vrátil, nakoľko získal časť vlastného kapitálu zo zisku z obchodovania. S používaním požičaných peňazí na obchodné účely však musel (a aj chcel) prestať potom, ako zistil, že je súčasťou podvodnej schémy typu kolotoč. Odvtedy boli poskytnuté peniaze používané už iba na vyššie uvedený účel. Dodal, že skutočnosť, že pôžička bola v čase vydania nezákonného rozhodnutia po splatnosti, nemá žiaden vplyv na posúdenie príčinnej súvislosti, ako nesprávne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. V prípade, ak by nezákonné rozhodnutie vydané nebolo, vrátil by poskytnuté peňažné prostriedky z pôžičky skôr, pred likvidáciou spoločnosti, pričom by nemusel platiť ďalšie úroky. Vzhľadom na prebiehajúce spory tak urobiť nemohol a bol nútený hradiť úroky aj naďalej. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť; žiadal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava doterajších písomných vyjadrení i prednesu na pojednávaní. V celom rozsahu sa stotožnil s napadnutým rozsudkom. Poukázal na to, že štát podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovedá za škodu, ak sú súčasne kumulatívne splnené tri podmienky: existencia škody; existencia nezákonného rozhodnutia a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Samostatná existencia nezákonného rozhodnutia nezakladá automaticky žalobcovi nárok na náhradu škody. Žalobca žiada náhradu škody z titulu výdavkov na právne zastúpenie a v odvolaní prezentoval svoju úvahu delenia doby konania na tri obdobia s tým že príčinná súvislosť bola dostatočne skutkovo odôvodnená a preukázaná. S uvedeným tvrdením nesúhlasí, pretože prevzatie zastúpenia vzniklo dňa 21.5.2020, t. j. až po právoplatnom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.3.2019 a rozsudku Krajského súdu Bratislava zo dňa 21.5.2020, ktorým bolo rozhodnutie správcu dane zrušené. Na základe uvedenej skutočnosti absentuje nielen nezákonné rozhodnutie, ale aj preukázanie splnenia podmienky príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Dal do pozornosti ustanovenie § 18 ods. 1, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.4.2016, sp.zn. 6 Cdo 402/2015. Suma právneho zastúpenia vznikla až po právoplatnom zrušení rozhodnutia správcu dane, teda až po navrátení do zákonného stavu. Nezákonné rozhodnutie nie je v priamej príčinnej súvislosti s konaním, v ktorom došlo k zrušeniu rozhodnutia. V plnej miere súhlasil aj s názorom prvostupňového (správne prvoinštančného, poznámka odvolacieho súdu) súdu uvedeným na strane 12 jeho odôvodnenia. Trovy konania ani nemožno považovať za trovy vzniknuté v konaní, v ktorom bolo vydané protiprávne rozhodnutie, nakoľko v daňovom konaní po 21.5.2020 bolo vydané nové a zákonné rozhodnutie a nemožno ich považovať ani za trovy konania, ktoré vznikli v konaní, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, pretože nesporne vznikli až po jeho zrušení. Zhodne s názorom súdu prvej inštancie má za to, že náprava protiprávneho stavu bola dosiahnutá zrušením nezákonného rozhodnutia a nie až v momente, keď bol žalobcovi novým rozhodnutím priznaný nadmerný odpočet DPH. Na základe uvedených skutočností je úvaha žalobcu o delení dôb konania na tri obdobia skutočne iba jeho úvahou a neopiera sa o znenie zákona č. 514/2003 Z.z. K tvrdeniam žalobcu v odvolaní ohľadom náhrady škody spočívajúcej v nákladoch na udržiavanie obchodnej spoločnosti „pri živote“ dôvodil, že DPH nemá výsledok na hospodárení podnikateľa, žalobca mohol pokojne ďalej podnikáť s cukrom, nebolo voči nemu začaté žiadne trestné stíhanie, ktoré by mu bránilo v podnikaní. Ak sa aj žalobca rozhodol, že nechce podnikáť, bolo to jeho vlastné podnikateľské rozhodnutie. Dal do pozornosti ustanovenie § 47 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov s tým, že je aj naďalej toho názoru, že žalobca mohol zrušiť spoločnosť vyhlásením konkurzu, keďže disponoval tiež peniazmi z pôžičky a ďalej pokračovať v daňových konaniach. Ak sa žalobca rozhodol udržiavať spoločnosť „pri živote“, musel si byť vedomý toho, že má zákonnú povinnosť viesť účtovníctvo, mať aj sídlo spoločnosti, ako mu to vyplývalo z Obchodného zákonníka. On (žalovaný) nemôže niesť zodpovednosť za to, čo je žalobcovi striktné dané zákonom (§ 4 ods.1 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve a § 2 ods. 3 či § 110 ods.1 písm. a/ Obchodného zákonníka). Žalobca mal taktiež možnosti v zmysle zákona o DPH znížiť si svoju daň v tomto období, avšak ani jednu možnosť nevyužil, hoci mal právnu podporu, ako aj využíval služby účtovníčky. Spôsoby zníženia dane, ktoré mohol žalobca urobiť, uviedol vo vyjadreniach v rámci prvoinštančného konania. Súhlasil s názorom súdu prvej inštancie uvedeným na strane 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku o tom, že právny poriadok Slovenskej republiky nijako neobmedzuje, že právne existovať môžu len spoločnosti, ktoré aktívne vykonávajú svoju činnosť. Ak si spoločnosť plní svoje zákonné povinnosti a je riadne zapísaná v obchodnom registri, nič nebráni v jej existencii ani za okolností, že aktívne nepodniká na svojom relevantnom trhu. Aktívne podnikanie alebo naopak útlm činnosti spoločnosti je obchodným rozhodnutím vedenia spoločnosti. K nároku žalobcu na náhradu škody spočívajúcej v úrokoch z poskytnutej pôžičky konštatoval, že chýba príčinná súvislosť, nakoľko pôžička vznikla v máji 2012 a prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Bratislava bolo až zo dňa 10.8.2015, t. j. oveľa skôr ako došlo k vydaniu rozhodnutia. Žalobca už v žalobe tvrdil, že si požičal sumu 750.000,- CZK a chcel ju pôvodne využiť na obchodovanie s cukrom. Žalobca vznikol v roku 2012 a od začiatku roka 2013 prestal fungovať, pôžička mu bola pripísaná na účet v máji 2012 a kontroly daňového úradu začali v decembri 2012, teda po siedmych mesiacoch. Žalobca mohol pôžičku splatiť hneď, keď sa rozhodol, že nebude ďalej podnikáť a tým pádom by úrok vznikol len minimálny, čo neurobil a spôsobil deväťročné plynutie úroku. Rozhodnutie vziať si pôžičku od súkromnej osoby p. Ivany Šašinkovej, bolo rozhodnutím žalobcu. Má za to, že vyčíslená škoda žalobcom 13.902,70 € nie je v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím správcu dane, ale s konaním žalobcu. Namietol aj 9 % úrok z omeškania, nakoľko sa jedná o občianskoprávny nárok, ktorý upravuje § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., pričom výška je 5 %. Medzi žalobcom a ním nikdy neexistoval obchodnoprávny vzťah. Prvoinštančný súd

poukázal vo svojom rozsudku na čl. I zmluvy, na základe ktorého mal poskytnuté peňažné prostriedky žalobca vrátiť do štyroch mesiacov od doručenia výzvy k vráteniu, najneskôr však do dvoch rokov od jej poskytnutia. Z uvedeného je zrejmé, že peňažné prostriedky mali byť vrátené ešte v roku 2014. V čase, keď bol žalobca povinný pôžičku vrátiť, ešte ani nemal vedomosť o tom, že bude v roku 2015 vydané nezákonné rozhodnutie daňového orgánu v jeho prospech. Sám žalobca tým, že pôžičku na základe zmluvy nesplatil, porušil zmluvné podmienky, na ktoré sa zaviazal a sám si svojim konaním spôsobil vznik škody. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

6. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu uviedol, že sa nestotožňuje s argumentami a právnym posúdením žalovaného uvedenými v jeho vyjadrení. Zotrvával na svojich predchádzajúcich písomných vyjadreniach, ústnych prednesoch na pojednávaní s tým, že argumentácia žalovaného vo vyjadrení je len opakovaním jeho argumentov. Nepovažoval za účelné sa opakovane vyjadrovať k tým istým skutočnostiam a stručne zrekapituloval svoje stanoviská k jednotlivým ním uplatneným nárokom. Zotrvával na odvolacom návrhu.

7. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho vyjadreniu k odvolaniu žalobcu (odvolacia duplika) uviedol, že žalobca v rámci svojho odvolania opakovane poukázal na skutočnosti, ktoré už boli predmetom argumentácie v predošlých konaniach, a to na prvoinštančnom i odvolacom súde. Mal za to, že nie je potrebné opakovane uvádzať to, k čomu sa už niekoľkokrát vyjadroval. V celom rozsahu sa stotožnil s napadnutým rozsudkom a zotrval na odvolacom návrhu.

8. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

9. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379, § 380 ods. 1 C.s.p., túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. augusta 2025; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a právny zástupca žalobcu upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil podľa § 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p. a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

10. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

11. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať.

12. Odvolací súd poukazuje na to, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom je objektívnou zodpovednosťou štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nie je možné zbaviť a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými sú: existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia alebo nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

13. Žalobca sa v predmetnom konaní domáha náhrady škody v celkovej sume 38.294,95 €, ktorá mu vznikla vydaním nezákonného rozhodnutia Daňového úradu Bratislava zo dňa 10.8.2015, č. XXXXXXXX/XXXX, ktorý určil rozdiel dane z pridanej hodnoty (DPH) za september 2012 v sume 24.576,-

€ znížením nadmerného odpočtu na sumu 353,31 €; uvedené rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Finančného riaditeľstva zo dňa 26.11.2015, č. XXXXXXXX/XXXX. Voči rozhodnutiu Finančného riaditeľstva podal žalobca správnu žalobu na Krajský súd v Bratislave, ktorý rozsudkom zo dňa 5.10.2017, sp.zn. 6 S 11/2016, žalobu zamietol. Na základe kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedený rozsudok Krajského súdu v Bratislave rozsudkom zo dňa 27.3.2019, sp.zn. 10 Sžfk 10/2018, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd Bratislava rozsudkom zo dňa 21.5.2020, sp.zn. 6 S 94/2019, zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky a rozhodnutie správcu dane a vrátil vec na ďalšie konanie. Daňový úrad Bratislava rozhodnutím zo dňa 6.5.2021, č. XXXXXXXX/XXXX, priznal žalobcovi nadmerný odpočet za obdobie september 2012 v sume 24.929,31 €, ktorý mu bol vrátený dňa 19.5.2021. V súvislosti s vydaním uvedeného nezákonného rozhodnutia si žalobca uplatnil náhradu škody spočívajúcu v nárokoch na náhradu účelne vynaložených trov právneho zastúpenia v predmetnom daňovom konaní v sume 3.478,61 €, nákladoch na udržanie spoločnosti pri živote v sume 15.710,44 € a nákladov na existenciu sídla spoločnosti v sume 5.203,65 €, ako aj úrokoch z poskytnutej pôžičky v sume 13.902,70 €.

14. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcu uvedenými v jeho odvolaní o tom, že súd prvej inštancie nesprávne skutkovo a právne posúdil, že príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a ním uplatnenou škodou spočívajúcou v trovách právneho zastúpenia v pokračujúcom daňovom konaní nie je daná. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v bodoch 16. až 18. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia o tom, že nárok žalobcu na náhradu škody spočívajúci v náhrade trov právneho zastúpenia, ktoré vznikli žalobcovi v daňovom konaní nie je dôvodný, ktorý záver riadne a dostatočne odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Na doplnenie odvolací súd dodáva, že účelnosť vynaložených trov konania, ktoré vznikli v konaní, v ktorom došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, sa posudzuje individuálne s prihliadnutím na okolnosti konkrétnej právnej veci. O účelne vynaložených trovách konania by nebolo možné hovoriť napríklad vo vzťahu k trovám vynaloženým na úkon, ktorý bol na ochranu práva urobený nadbytočne, resp. na úkon, ktorý k náprave protiprávneho stavu nemohol viesť. Účelnosť vynaložených trov konania musí preukázať ten, kto tvrdí, že bol dotknutý nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, a v dôsledku tejto skutočnosti sa domáha nároku na náhradu škody. V danom spore bolo nezákonné rozhodnutie vydané dňa 10.8.2015 a na základe jednotlivých opravných prostriedkov podaných žalobcom voči rozhodnutiam v daňovom konaní, bolo dňa 6.5.2021 vydané rozhodnutie, ktorým bol žalobcovi priznaný nadmerný odpočet DPH za september 2012. Žalobca udelil plnú moc svojmu právnenému zástupcovi dňa 21.5.2020, ktorý v rámci daňového konania vykonal celkom sedem úkonov právnej služby (posledný úkon vykonaný dňa 9.4.2021). Právny zástupca žalobcu začal zastupovať žalobcu v daňovom konaní až dňa 21.5.2020, t. j. dňa kedy Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 21.5.2020, sp.zn. 6 S 94/2019, zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky a rozhodnutie správcu dane a vrátil vec na ďalšie konanie. Odvolací súd má zhodne s prvoinštančným súdom za to, že ak bolo nezákonné rozhodnutie zrušené rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.5.2020 a žalobca si uplatnil trovy daňového konania vzniknuté po tejto dobe, nemožno považovať takéto trovy za trovy vzniknuté v konaní, keďže po 21.5.2020 bolo vydané už nové a zákonné rozhodnutie. Podľa odvolacieho súdu tak právne zastúpenie žalobcu v daňovom konaní v období od 21.5.2020 do 9.4.2021 neovplyvnilo existujúci skutkový stav a výsledok konania, z dôvodu ktorého neboli trovy právneho zastúpenia za uvedené obdobie účelne vynaložené.

15. Nebolo možné súhlasiť ani s odvolacou námietkou žalobcu o tom, že je daný aj kauzálny nexus medzi nezákonným rozhodnutím a tým zapríčinenou existenciou dlhotrvajúcich sporov a vznikom nákladov, ktoré musel vynaložiť na existenciu svojej spoločnosti výlučne na účely vedenia sporov vyplývajúcich z nezákonného rozhodnutia. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenou v bode 19. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom jasne a dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré považoval nárok žalobcu na náhradu škody pozostávajúcu v nákladoch na udržanie spoločnosti pri živote a existenciu sídla spoločnosti za nedôvodný, s ktorými dôvodmi odvolací súd súhlasí. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že o vzťah príčinnej súvislosti sa jedná, ak vznikla škoda následkom nezákonného rozhodnutia, teda ak je nezákonné rozhodnutie a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku. To znamená, že príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nezákonného rozhodnutia nevznikla, teda musí ísť o priamu (nie len sprostredkovanú) príčinu vzniku škody. Zároveň treba uviesť, že otázka príčinnej súvislosti medzi

nezákonným rozhodnutím a konkrétnou škodou je síce v prvom rade otázkou skutkovou, pričom súd zisťuje jej existenciu, avšak záver, či v konkrétnom prípade, je či nie je daná príčinná súvislosť, je súčasne otázkou právnou, pretože súd tak robí záver o existencii jedného z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, pričom tento právny záver je samozrejme závislý na skutkovom zistení. Ak by príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastane. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, ale stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti či okolnosti nasvedčujúce jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha [test (conditio sine qua non) spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie], či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala. Existenciu príčinnej súvislosti zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie je. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Príčinou vzniku škody nie je skutočnosť, ktorá je už sama následkom (porovnaj napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 24/2004, 3 M Cdo 12/2005, 3 Cdo 32/2007, 5 M Cdo 13/2010, R 21/1992, R 7/1979). Odvolací súd má zhodne so súdom prvej inštancie za to, že výdavky na udržanie spoločnosti pri živote, a to na účtovné služby a existenciu sídla spoločnosti nevznikli žalobcovi v priamej príčinnej súvislosti s existenciou nezákonného rozhodnutia vydaného v daňovom konaní, ale sú jeho povinnými výdavkami. Odvolací súd na doplnenie dôvodí, že žalobca ako obchodná spoločnosť podniká s určitým predmetom činnosti. Podnikanie je sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom, vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, s cieľom dosiahnuť zisk alebo merateľný pozitívny sociálny vplyv. Kľúčovými znakmi sú sústavnosť, samostatnosť v rozhodovaní, vystupovanie vo vlastnom mene, niest zodpovednosť za svoje konanie a cieľ dosiahnutia zisku. Právne je definované v Obchodnom zákonníku a Živnostenskom zákone. Odvolací súd má za to, že ak žalobca v období od vydania nezákonného rozhodnutia nevykonával žiadnu svoju podnikateľskú činnosť, nič mu nebránilo ukončiť podnikanie, keď vrátenie DPH nemá žiaden vplyv na to, či spoločnosť existuje alebo už neexistuje. Rovnako aj odvolaciemu súdu sa javia špekulatívne tvrdenia žalobcu o tom, že po zistení, že je v rámci obchodov zapojený do podvodnej scény, ukončil podnikanie na Slovensku, mal v úmysle dať spoločnosť do likvidácie a požiadať o výmaz z obchodného registra, ale v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia nebol takýto postup účelný. Odvolací súd má zhodne s tvrdením žalovaného v jeho vyjadrení k odvolaniu žalobcu za to, že DPH nemá vplyv na výsledok na hospodárení podnikateľa, žalobca mohol pokojne ďalej podnikáť s cukrom, nebolo voči nemu začaté žiadne trestné stíhanie, ktoré by mu bránilo v podnikaní. Odvolací súd k uvedenému ešte dodáva, že žalobca mal mať dostatočný kapitál a nespoliehať sa iba na vrátenie DPH. Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje tvrdenie žalobcu v odvolaní o tom, že príčinou ďalšej existencie spoločnosti bolo jedine nezákonné rozhodnutie a následná jeho snaha, aby sa domohol svojich práv, za nedôvodné.

16. Odvolací súd sa stotožnil aj so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, ohľadom posledného nároku žalobcu na náhradu škody predstavujúci úroky z pôžičky, ktorú mu poskytla p. D. na základe zmluvy zo dňa 16.5.2012, ktorý záver aj riadne odôvodnil. Odvolací súd dodáva, že poukazuje na dôvody uvedené v bode 15. odôvodnenia tohto rozhodnutia týkajúce sa príčinnej súvislosti a podnikania žalobcu, z dôvodu ktorého vyhodnotil jeho tvrdenia uvedené v odvolaní o tom, že si bol nútený ponechať poskytnutú pôžičku na úhradu výdavkov na chod spoločnosti za účelové. Podľa odvolacieho súdu, ak žalobca už nemal v úmysle vykonávať podnikateľskú činnosť, túto mohol ukončiť, čo ale neurobil.

17. K odvolacím námietkam žalobcu o nesprávnych skutkových záveroch prvoinstančného súdu (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich

vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súduo zamietnutí žaloby. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

18. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného, odvolací súd považoval skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie prvoinštančným súdom za správne.

19. Žalobca podal odvolanie voči napadnutému rozsudku v celom rozsahu, t. j. aj do výroku II. o náhrade trov konania, ale svoje odvolanie v tomto rozsahu vôbec neodôvodnil, preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku, keď žalovaný odvolanie nepodal. Odvolací súd pripomína, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

20. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a čl. 4 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, by patril nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ale vzhľadom k tomu, že náhradu trov konania nežiadal, odvolací súd mu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

21. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

22. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).